

man vel sige, at det ukrænkelige næsten er ændret til det ukendelige. Man forstår meget vel opfordringen fra Justitsministeriets lovkontor til de enkelte fagministre om at gennemgå allerede gennemført lovgivning for at luge ud i nogle af de overflødige undtagelser – tilsvarende også om ejendomsretten.

Det fremgår klart, at vi som borgere er ilde stedt, når det drejer sig om retssikkerheden i forbindelse med de mange erstatningsfrie områdebegrænsninger. Der er et virvar af regler, der er alt for uklare procedurer, der er stort set ingen information til de berørte borgere, og deres ankemulighed kan også være på et lille sted.

I stedet for at lægge op til frivillige aftaler gennemtrumfer man bare fra centralt hold sine krav uden nogen form for kompensation. Det er jo metoder, som leder tankerne tilbage på enevældens tid, før vi overhovedet fik en grundlov her i landet. Selv om der i miljøministerens redegørelse ikke drages konsekvenser som i justitsministerens, går jeg da ud fra, at også miljøministeren mener, at man er gået alt for vidt, og at reglerne skal ændres afgørende, så f.eks. regulering af landbrugsjord, der har økonomiske konsekvenser for ejerne, selvfølgelig bør medføre kompensation.

Med andre ord fornemmer jeg, at der er en fælles erkendelse af, at vi er gået for vidt og ukrænkeligheden er blevet noget flosset. Tiden er nu kommet til, at vi trækker en streg i sandet. Dette er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi har overtrådt grundloven eller ej. Kløge juridiske professorer har faktisk allerede ladet forstå til beroligelse for alle os folketingsmedlemmer, som har været med til at vedtage lovene, at det har vi ikke. Ingen vil kunne anklages for grundlovsbrud, men det er heller ikke det, som det her drejer sig om. Denne debat drejer sig om, hvorvidt vi politisk synes, at det er i orden, at vi fortsætter med at underminere ukrænkeligheden vedrørende ejendomsretten og adgangsretten. Det er det, som det handler om.

Skal vi fortsat ukritisk lave undtagelser fra § 72 om adgangsretten? Har jeg forstået justitsministeren ret, er vi faktisk enige i, at det skal vi ikke. Vi skal tværtimod se med kritiske øjne på de love, som allerede er vedtaget, og se om ikke, vi kan få afskaffet nogle af dem, og tilsvarende med § 73.

Selv om miljøministerens og Miljøministeriets meldinger i rapporten er blottet for konkrete konklusioner, er der et klart behov for en

opstramning både med hensyn til information, erstatningsomfang og forenkling af de henved 20 forskellige beskyttelsesreguleringer. På den baggrund vil jeg gerne benytte denne lejlighed til at sige til regeringen: Lad os nu bevare fællesskabet, lad os nu lade være med at tale os fra hinanden. Lad os tværtimod sige til hinanden i dag, at vi er enige om, at vi vil se på disse to områder med henblik på en kursændring.

For Justitsministeriets område drejer det sig om at få gennemført en væsentlig begrænsning af undtagelserne fra § 72, og med det forarbejde, der allerede er gjort, bør det kunne ske meget hurtigt. For miljøministerens vedkommende drejer det sig først og fremmest om at få gennemført en samordning og dermed forenkling af hele regelsættet for regulering af beskyttelsesområdet samt om at få fastlagt en klar procedure, der sikrer den enkeltes retsstilling.

Det betyder for det første, at der skal foreligge en dokumenteret målsætning, handlingsplan og budget, inden udpejning påbegyndes. For det andet, at der er en klar procedure med offentlighedsfase, indsigelsesfrister osv. For det tredje, at beslutningen følges op med information og ankemulighed for de berørte. For det fjerde, at der sker en registrering af beslutningerne, og endelig for det femte, at erstatningsvilkårene præciseres.

Det er vores håb, at vi i dag kan løfte denne debat over det sædvanlige partipolitiske mundhuggeri og sige til hinanden: Her har vi et fælles problem. Det vil vi have gjort noget ved inden sommerferien, og derfor beder vi nu regeringen om at komme med konkrete udspil om, hvad der skal ske og hvornår. Vi forventer at få et tilfredsstillende svar i dag – en kort tidsfrist – således at vi ikke behøver at rejse en forespørgselsdebat inden grundlovsdag, der vil kunne gøre det vanskeligere at få en bred løsning. Lad os med andre ord få et klart tilsagn fra regeringen nu, så vi kender køreplanen og ved, hvornår den vil blive realiseret.

Formanden:

De sidste 4 minutter af Venstres tid er det fru Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil henvende mig direkte til justitsministeren.

Det er jo ejendommeligt, at det kun er politiet, der har spilleregler at gå frem efter, og at det stort set kun er forbrydere, der overtræder straf-